

Αντιστέκεται ή όχι στους «Ρωμαίους» το μικρό χωριουδάκι «Θεσσαλονίκη»; Ποιο είναι το ίδιο της φυλής και σε τι αναφερόμαστε όταν μιλάμε για την «ελληνική Αλ-Κάιντα»; Ποιοι έκαναν τη Θεσσαλονίκη υποτελή της Αθήνας και πώς επιδρούν στα αυτιά μας οι τοπικιστικές κορώνες; Πόσα έκανε η Πολιτιστική Πρωτεύουσα για τα «μπετά» και πόσα για τους ανθρώπους; Τι είναι το «κίνημα των 30 λεπτών» και πότε κατεβαίνουμε στους δρόμους με τα λάβαρα; Ποιοι πρέπει να μας κυβερνήσουν και τι σχέση έχει ο παραδοσιακός φραπές με την κεντρική πολιτική σκηνή και τον δήμο; Και, τελικά, πού είναι το όριο και τι έχει να πει στους ...Γερμανούς ο όμορφος, δημοκρατικός, αναρχικός λαός μας; Τις απαντήσεις σε αυτά και άλλα υπαρκτικά ερωτήματα βασανιστικής έντασης, δίνει ο γνωστός ηθοποιός Ιεροκλής Μιχαηλίδης, μιλώντας στο «Τ».

Στην Ελλάδα προτιμούμε με μεγάλη διαφορά το «αυτός φταίει» από το «mea culpa» και αφήνουμε τους αρμόδιους «να κάνουν τη δουλειά τους». Τελικά, τι μπορεί να γίνει σε αυτή τη χώρα;

Θέλει ευαισθητοποίηση των πολιτών. Και εγώ την προσωπική ευθύνη την ορίζω σε δύο επίπεδα: όχι μόνο για την κοινωνική, συλλογική διαχείριση που χρειαζόμαστε και τη συντροφικότητα και την αλληλεγγύη για να συνυπάρξουμε στις άγριες πόλεις που ζούμε, όπως η Θεσσαλονίκη και η Αθήνα, αλλά και σε ένα επίπεδο ευαισθητοποίησης και συμμετοχής στα κοινά. Δηλαδή, θεωρώ ότι μεγάλη ευ-

Οι πολιτικοί έχουν ευθύνη, αλλά προηγούμεστε εμείς. Εμείς τους επιλέγουμε και εμείς τους ελέγχουμε. Επίσης, θεωρώ ότι πρέπει επιτέλους να πάψουμε να πιστεύουμε πως ότι μοιραζόμαστε με τους άλλους δεν είναι δικό μας. Αυτό είναι ίδιο της φυλής...

Τελικά λοιπόν, αυτό το «χωριουδάκι» κάτω από τον Χορτιάτη, στα ερείπια της αρχαίας Θέρμης δεν αντιστέκεται πια στους «Ρωμαίους»;

Το χωριουδάκι «Θεσσαλονίκη» δεν αντιστέκεται πια, έχει παραδοθεί. Και θεωρώ ότι αυτοί που χρησιμοποιήσαν ως πολιτικό λόγο τις τοπικιστικές κο-

πολλές φορές και μέσα στον δήμο. Αν δει κανένας μέσα στον δήμο θα δούνε ότι κάνουνε συμφωνίες κάτω από το τραπέζι. Πώς λοιπόν θα πάει μπροστά η πόλη.

Εμείς οι υπόλοιποι πίνουμε φραπέ και αυτοί κάνουν συμφωνίες κάτω από το τραπέζι και είναι απλώς υποτακτικοί των συμφερόντων -όπως τα λένε οι ειδικοί της φρασεολογίας- της Αθήνας.

Μήπως, τελικά, πρέπει να τους φωνάξουμε να πιούμε τον φραπέ όλοι μαζί, για να παρακολουθούμε αν, τουλάχιστον, έχουν τα χέρια τους πάνω από το τραπέζι;

Αυτό είναι δική μας ευθύνη. Αλλά ας βγει κάποιος άνθρωπος που θέλει να ασχοληθεί. Αλλά έτσι όπως έχει η πολιτική στην Ελλάδα, τελικά την αποφεύγουν οι άνθρωποι που πραγματικά μπορούν να ασχοληθούν. Είναι πολύ ωραία το κόλπο φτιαγμένο, ώστε να απωθεί τους ανθρώπους, που έχουν πραγματική όρεξη να κάνουν κάτι.

Αλλά σε αυτό έχουν ευθύνη οι ψηφοφόροι. Αυτοί το κρατάνε ή το αλλάζουν. Ας πιούμε τον φραπέ, λοιπόν, και ας δείρουμε την Αθήνα, δεν πρόκειται να γίνει τίποτα.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

ΙΕΡΟΚΛΗΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

«Παρακαλούμε, μη μας βάζετε τρικλοποδιές»

θύνη έχουμε γιατί αφήνουμε τους αρμόδιους να κάνουν τη δουλειά μας ή επιλέγουμε δήθεν αρμόδιους, οι οποίοι είναι απολύτως αναρμόδιοι, κρίνοντας εκ του αποτελέσματος.

Δεν υπάρχει ευαισθητοποίηση στο να κρίνουμε τους ανθρώπους που διοικούν την πόλη. Άκριτα παραδίδουμε τη διαχείριση των κοινών σε ανθρώπους που το βλέπουμε ότι δεν τα διαχειρίζονται όπως πρέπει και συνήθως οι πολιτικοί μας κάνουν αυτό ακριβώς.

Άρα μας κυβερνάνε αυτοί που μας αξίζουν...

Οπωσδήποτε. Όταν είμαι παντελώς αδιάφορος για τις αποφάσεις που θα πάρει ο υποτιθέμενος εκλεγμένος άρχοντας, άμα είναι ανόητος ο άρχοντας, εγώ φταίω, δεν φταίει αυτός, θα μπορούσα να τον ελέγξω ή να μην τον ξαναψηφίσω.

Βέβαια, το να μην ελέγχουμε, το να είμαστε παντελώς αδιάφοροι, είναι μάλλον παράδοση της πιο σύγχρονης Ελλάδας... Πώς καταλήξαμε εκεί;

Νομίζω ότι παίχτηκε ένα παιχνίδι σε βάρος όλου του κόσμου της Θεσσαλονίκης, από όλα τα κόμματα και ταυτόχρονα από την κεντρική πολιτική σκηνή. Υπήρξαν προσωπικές και πολιτικές έριδες και, για να μη διακριθεί κάποιος από τη μία παράταξη, έστρεψε τον κόσμο στην άλλη παράταξη, η άλλη παράταξη με τη σειρά της, για να αποφυγεί κάποιους ανθρώπους στην κεντρική πολιτική σκηνή, τους πέταξε στην τοπική αυτοδιοίκηση. Με τις γραφικότητες ξεκινήσαμε να λέμε ότι θα κάνουμε πολιτική.

ρώνες εναντίον της Αθήνας είναι αυτοί που έκαναν την πόλη υποτελή στην Αθήνα. Κατά τη γνώμη μου η Αθήνα δεν φταίει, απλά αδιαφορεί και κάνει τη δουλειά της. Εμείς χρειαζόμαστε να ξυπνήσουμε και να διεκδικήσουμε πράγματα. Όχι σε επίπεδο ποδοσφαιρικό, κραυγών και συνθημάτων όμως. Οι συνθήκες θέλουν ενεργοποίηση. Γιατί η πόλη δηλαδή ήταν πρωτοπορία πριν δύο δεκαετίες και τώρα είναι ουραγός;

Γιατί λοιπόν η Θεσσαλονίκη ήταν στην πρωτοπορία τότε και όχι πια;

Τότε υπήρχαν άνθρωποι που είχαν μεράκι και υπήρχε πρωτοβουλία. Κανένας δεν είπε στον Ν. Στεφανίδη «κάνε τον Μύλο γιατί πρέπει». Τον έκανε επειδή είχε τρέλα. Και ήταν ένα στολίδι στην πόλη. Και ήρθε όλη η πόλη, κυρίως οι αρχές, για να τον συντηρήσουν στην ουσία, όχι για να τον βοηθήσουν. Εδώ ζητάνε «μη μας ενοχλείτε», όχι «βοηθήστε μας». Σε αυτή την πόλη έχουμε φτάσει να ζητάμε «σας παρακαλούμε μη μας βάζετε τρικλοποδιές».

Ήρθε και η πολιτιστική πρωτεύουσα και αποτέλειωσε την πόλη. Πιστεύω ότι το μεγαλύτερο κακό ξεκίνησε από εκεί. Η πολιτιστική δεν ήταν απλά ένα χαμένο τρένο. Ήταν το τελειωτικό χτύπημα για τη Θεσσαλονίκη. Ήταν πολιτιστική για τα μπετά, όχι για να κρατήσουν ανθρώπους στην πόλη. Κάναν πολύ ωραία μπετά, τα οποία είναι έρημα τώρα.

Για όσα συμβαίνουν, όλα τα κόμματα που βρίσκονται στη Βουλή έχουν απόλυτη ευθύνη, γιατί δημαγωγούν σε βάρος μας. Και αυτό έχει συμβεί

Υπάρχει κάποιο πρόσωπο, που εσύ θα ήθελες να δεις δήμαρχο στη Θεσσαλονίκη, κατά προτίμηση όχι από τους υποψηφίους των επικείμενων εκλογών;

Πρέπει να είναι κάποιος που θα συγκρουστεί και θα ζητήσει τη στήριξή μας. Τότε, να βγούμε όλοι μαζί εμείς στο πεζοδρόμιο, να τον στηρίξουμε. Γιατί μόνο έτσι μπορεί να συγκρουστεί, αν τον στηρίξουμε.

Από αυτούς που κατά καιρούς έχουν κυβερνήσει, είτε είναι τοπικοί κομματάρχες ή άλλοι, δεν βλέπω κανέναν να έχει διάθεση να συγκρουστεί.

Το Βασιλικό Θέατρο απαίτησε μια ...βασιλική επένδυση και τελικά, πέρα από ένα κτίριο, δεν έγινε τίποτα. Πώς πρέπει να λειτουργούν τα πράγματα, για να δούμε επιτέλους άσπρη μέρα;

Πρέπει να λειτουργούν με ανθρώπους, που ξέρουν τα πράγματα, τον χώρο και την πόλη τους. Ο τελευταίος ηλίθιος στη Θεσσαλονίκη ήξερε ότι η πόλη δεν χρειάζεται ένα Βασιλικό Θέατρο των 11 δισ. δρχ. Είναι άχρηστο. Είναι αρχοντοχωριατισμός.

Η πόλη χρειαζόταν να στήσει 20 απλές σκηνές, με 1/3 των χρημάτων, να παρέχει στέγη στους νέους ανθρώπους, να φέρει και πέντε δασκάλους από έξω και να τους πει, εδώ δουλέψτε, κάντε παραστάσεις. Η τέχνη γίνεται από τους ανθρώπους, όχι από τα ντουβάρια.

Δούλεψα 15 χρόνια στο θέατρο στη Θεσσαλονίκη και δεν μπορέσαμε να κάνουμε τίποτα. Νιώθω ηττημένος από αυτή την άποψη. Δεν μπορέσαμε

Συνέχεια στη σελίδα 20

